

[Oluf Pedersen.]

grundskyld, der inddrog 2 milliarder kr. i værdistigning, som ufortjent var kommet visse grundejere tilgode. Vi stillede forslag om at standse pengeudpumpningen i form af Marshallån og om ændringer i reglerne for byggelån. Nu kan det godt være, at det gør ondt, det er måske også ondsksfuldt, at jeg minder om det forslag fra vor side, der i forbindelse med offentlig sparsommelighed og standsning af tilskud ville have været virkningsfuldt. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen betegnede her i tinget til stor fornøjelse for tingets medlemmer og også dagspressen dette forslag som 12 mand om ingenting. Det var det eneste reelle forslag, der blev stillet. Det kaldte man 12 mand om ingenting, mens derimod alle de forslag, som viste sig at være helt urimelige og meningsløse, dem kunne de andre blive enige om.

Statsministeren selv sagde, da vi gennemførte novemberforliget, at når vi går til de høje skatter, er det, fordi vi skal have noget, der virker hårdt, noget, der kan holde. Det skal ikke være sådan, at vi kommer til rigsdagen hveranden dag og skal have lavet en ny lov. Og så kom han til nytår, så var det hold forbi.

Det har virkelig vist sig, at det forlig, man fik i stand, virkede stik imod sin hensigt. Forliget var indgået mod prisstigning, mod inflation, men selvfølgelig gav de nye skatter — hvad vi også havde hævdet under debatten, og det er også blevet sagt af andre, jeg erindrer den fhv. handelsminister Hassing-Jørgensen — inflation, det, som man ville sikre sig imod. Resultatet var, at vi sidste vinter igen blev stillet overfor nye skatter, og da drøftede man, om disse nye skatter skulle gå ind i pristallet. Så kom de radikale med forslag om en ny omgang bunden opsparing. De radikale har utvivlsomt ansvaret for den bundne opsparing, som vi har at slås med nu, dog således, at hvis de andre tre partier ikke havde tiltrådt den, var den ikke blevet gennemført.

Hvorfor fik vi denne bundne opsparing, hvis første rate forfalder den 3. januar, og hvis rater vi nu foreslår at man undlader at opkræve? De radikale siger, at ellers havde vi fået den omsætningskat, der taltes om, og som forøvrigt det radikale „Politiken“ lovpriser næsten hver dag. Jeg er enig med de radikale i, at en omsætningskat var ondartet. Den er procentvis tungest for de små indkomster. Det sagde man i Sverige, og derfor opgav man den tanke derovre. Men omsætningskatten var taget af dagsordenen, før de radikale kom med

deres forslag. Socialdemokraterne rejser landet rundt og fortæller en skrøne om, at man gik med til den bundne opsparing for at undgå afskaffelse af pristalslønreguleringen. Kan det virkelig passe? Da retsforbundet var gået imod, da kommunisterne også var gået imod, må sandheden af den socialdemokratiske påstand forudsætte, at socialdemokraterne selv ville have svigtet, ellers ville der ikke have kunnet blive flertal for at afskaffe pristalslønreguleringen.

Det fremgår af min redegørelse, at retsforbundet altid har været imod den bundne opsparing udfra en saglig bedømmelse, udfra den vurdering, at den ikke løser problemet, men bare gør ondt. Men hvorfor er den vedtaget? Ja, det er sagt, at den måtte gennemføres som en forbrugsbegrænsning. Det blev også sagt nu af den fungerende finansminister. Der er for mange penge, der er for stor købekraft, mener åbenbart endnu den højtærede fungerende finansminister. Vi er ikke enige med de andre partier med hensyn til lovgivningen om den bundne opsparing, men jeg tør for mit vedkommende ikke benægte, at der dengang, man vedtog den, kunne være grund til en forbrugsbegrænsning. Så er det blot spørgsmålet, hvem denne forbrugsbegrænsning skulle omfatte. Jeg mener, at det, der skulle væk, ikke var den forbrugsevne, som det arbejdende folk havde gennem sin arbejdsindsats, og det produkt, der kom ud af dets arbejde. Jeg mener, som jeg sagde før, at den arbejdende befolkning har ret til det fulde udbytte af sit arbejde. Men det ville have været naturligt, om man havde sat ind på en forbrugsbegrænsning ved at fjerne den falske købekraft.

Nu stiller jeg det spørgsmål til de fire partier, om de også i dag mener, at der er en pengeligelighed, som kan begrunde, at man går til at begrænse forbruget gennem den bundne opsparing, som nu skal opkræves? Det mærkelige er jo, at forleden fik vi fortalt, at ministeriet tænkte på at øge pengeudpumpningen, og det ærede medlem hr. Aage Fogh indrømmede også, at de to ting, pengeudpumpning og bunden opsparing, havde ganske modsat virkning; men han sagde som så: hvis ikke vi får bunden opsparing, kan der ikke blive lån til de 6 000—8 000 landmænd, der skal have Marshallån — lån, som de forøvrigt ikke har søgt om.

Jeg har den opfattelse, og det vil jeg gerne understrege, at regeringen kunne have ret i, at der, da man vedtog den bundne opsparing, skulle finde en forbrugsbegrænsning sted — så kan vi strides om formen derfor —, at der var en købekraft, som kunne give